

Dve luči.

Bodi luč! In z jasno silo
dvoje zvezd je zasvetilo.

Višje kakor druga solnca,
nimaš kraja, nimaš konca.

Prva — solnce v žarkem sevu
zemlji gospoduj podnevu.

Bližje kakor solnca druga,
v Tebi vtone vsaka tuga.

Druga — gospoduj ponoči,
da bo cilje najti moči.

O ti Zvezda v noči črni,
vse nam poti posrebrni!

Ko je Stvarnik ga obdaril,
solzni dol se je ožaril,

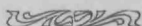
Čez dobrave in domove
tvoja živa luč naj plove!

razveselil in zasmeljal,
da ne bo več luči žejal.

Kam ste verzi šli krilati?
Kdo sta oni zvezdi zlati?

O ti Solnce v sladki veri!
Dan noben te ne premeri.

Ono Solnce — Evharistija!
Ona Zvezda je — Marija!
Silvin Sardenko.

Šmarnični oltarček

Bilo je eno tistih poznih pomladanskih popoldni, ko človek ne more strpeti v zaduhli sobi. Zlato solnce je preveslalo že nad polovico svojega pota po nebesnem svodu in se je obračalo proti pravljичnemu Ljubniku, v čigar osrčju že od pamtiveka klepeče velik mlin, do katerega najdejo skrivno pot samo najpredrznější pastirji.

Devetdesetletna starka mi je pripovedovala, da je v teh podzemeljskih duplih našla zavetišča pred Napoleonovimi četami ona in vsi njeni sosedje, a da so trpeli hudo lakoto, kajti ves živež jim je bil pošel in hraniti so se morali le z lojevimi svečami, ki so jih vzeli s seboj za razsvetljavo podzemeljskih prostorov.

A kdo se bo danes mudil s takimi spomini! Ne,